

"Ben kendimi beğenmiyorum, beni beğenenleri de beğenmiyorum." Cümlesini izah eder misiniz?

İnsanın mahiyetinde gerek şer gerekse hayır tüm tohumlar, istidatlar yerleştirilmiştir. İnsan nefis itibarıyla daima şerre meyilli olduğundan; hayrı ve iyilikleri insana yaptırtan Cenab-ı Hak'tır. Kemalat denilince Rabbimiz hatıra gelmeli, zira her hayır ve her güzellik O'na mahsustur ve O'nun elindedir. İnsanların mahiyetinde **acz, fakr, za'f** ve **kusur** derc edilmiştir. Dolayısıyla bu gibi eksik sıfatlar, insanın mahiyetinde mevcuttur. Fakat insanlar, gaflet eseri olarak birbirlerinde kemalat arar ve birbirlerine karşı yanlış hisler taşımaya çalışırlar.

İşte Üstad Hazretleri de bu gibi yanlış hisleri bertaraf etmek için, böyle ifadeleri muhtelif yerlerde kullanıyor.

Üstad Hazretleri, "**Ben kendimi beğenmiyorum**" derken, Cenab-ı Hakk'a karşı olan makamda bunu dile getirmektedir. İyiliklerin de yine tamamen O'ndan geldiğini derk etmenin gerektiğini ifade etmektedir. Bu meyanda "**Kendimde görülen iyilikleri benden bilmek hatadır. Asıl o iyiliklerin sahibi Halık-ı Kinattır.**" demek istemektedir.

Güneşten ışık alarak parlayan bir ayna düşünelim. Bu aynaya düşen vazife fahr değil, şükürdür. Yani, çevresindeki ışıktan mahrum varlıklara, "*Bakın ben ne kadar parlağım!*" diyerek övünmek, kendini methetmek değil, ışıktan mahrum varlıklara bakıp kendindeki aydınlık için güneşe minnettar olmaktır.

Başkalarının da onun bu ışığından sürekli söz etmelerini beklemesi, bu sahada şöhret sahibi olmayı istemesi de ona yakışmaz. Zira o ışık, onun kendi malı ve hüneri değildir. Ona düşen vazife tevazudur. Yani, "*Bu parlaklık benim değil, benim kendi kabiliyetimden gelmiyor, o bana güneşin bir ihsanıdır.*" deyip tevazu göstermek, ışığıyla büyükleme yoluna girmemektir.

Üstad Hazretleri kendisinde görünen bütün güzelliklerin ve kemallerin Allah'ın ihsanı olduğunu çok iyi bildiğinden, bu ifadeleri kullanıyor:

"Sözler'deki Hakaik ve Kemalât, benim değil Kur'an'ındır ve Kur'andan tereşşuh etmiştir. Hattâ Onuncu Söz, yüzer Âyât-ı Kur'aniyeden süzülmüş bazı katarattır. Sair Risaleler dahi umumen öyledir." (Mektubat)

“Evet lezzetli üzüm salkımlarının hasiyetleri, kuru çubuğunda aranılmaz. İşte ben de öyle bir kuru çubuk hükmündeyim.” (Mektubat)

Vazife noktasında kaleme aldığı ve umumun istifadesine sunduğu Nur Külliyyatı'nda, büyük bir mürşid, eşsiz bir mütefekkir olma vasıfları hemen nazara çarpmakla birlikte, nefis terbiyesiyle alâkalı konularda kendisini “*herkesten ziyade nasihate muhtaç*” görür. Bu sadece bir tevazu değildir. Üstad Hazretleri dile getirdiği bu mânaları iç âleminde tekemmül ettirerek nefisini terakki yolculuğunda ilerletirken, bunları kaleme almakla da okuyucularına ehemmiyetli bir ders vermektedir. Yani, bunları düşünürken kendi nefisini, yazarken kendi nefsiyle birlikte diğer nefisleri de muhatap almıştır. Eğer, bu mânaları sadece kendi nefesine ders verseydi, yazmasına gerek kalmazdı.

Üstad Hazretleri sebeblere takılmayıp, onların arkasındakini görebilecek bir gözlük takmamızı istemektedir. Bu cihetle, yani Üstadımızı Kur'an'ın elmas ve pırlanta değerindeki hakikatlarının bir ilancısı, bir dellalı olarak görmek gerektir. Bizler Üstadımızı bu noktayı nazardan seversek hiçbir mahzuru yoktur.

Ayrıca insanın iki yönü vardır:

- 1.** Kulluk ve Allah'a yakınlık hâli.
- 2.** Zatî ve benlik yönü.

İnsanın bu iki yönünü de incelediğimizde, yine insanın beğenilecek bir tarafı olamaz. Çünkü, insanın Allah'a ibadet edecek bir şekilde terbiye edilmesi, Allah'ın bir lütfudur. Burada ibadet ve kulluk yapacak insanı tebrik etmek değil, böyle bir nimeti ihsan ettiği için Allah'a şükretmek gerekir.

İnsanın müstakil ve enaniyet yönüne bakıldığında ise, yine insanı Allah'tan uzaklaştıracak bu gibi hallerden dolayı, kendisini beğenmesi elbette beklenemez.